

Вірші із запахом хвої

«Не читайте Коробчука» - з такого твору почав презентацію своєї поетичної збірки Павло Коробчук у Рівному. Його нова книжка поезій «Хвоя» побачила світ у «Видавництві старого Лева», і на запрошення організації «Література.РВ» письменник завітав до Рівненської обласної книгозбірні, аби представити новинку своїм рівненським шанувальникам.

містить такий собі концентрат «the best» з попередніх шести збірок автора, які він обирав на свій розсуд і враховуючи побажання прихильників.

Таким чином, стає більш зрозуміло і сама назва поетичної збірки, де «хвоя» - узагальнюючий образ гармонії і умиротворення, в якому сходяться і ві-

Також у виконанні автора почули гості презентації і вірші «Допоможи їй, Маріє», «Красиво», «Каменоломня», «Голова командира», тут же заходившись обговорювати твори. А принагідно цікавились, що надихало поета на їх написання, як він себе позиціонує, чи вважає себе егоїстом чи альтруїстом, і

вихлюпуватися як через краї переповненої багатогранної склянки. Тому логічно, що з егоїста людина потроху стає альтруїстом. Думаю, що і поезія – це певною мірою теж альтруїзм, - поділився думками Павло Коробчук.

А от на питання, як він себе мотивує, зауважив, що намага-

За його словами, цей вірш, як і сама збірка, насичений цікавим символізмом, адже йдеться про те, що поет розучився писати вірші на папері, а натомість навчився писати їх фізично, створюючи вірші як природні явища – сніг, дощ, сонце... Таким чином намагаючись опанувати предметну передачу поезії.

Відтак і назва збірки також містить у собі певний символізм, адже образ хвої тут - це глибока метафора і надія, що уособлює спокій, умиротворення. Адже коли заходиш у справжній сосновий ліс і відчуваєш запах хвої, це сприяє заспокоєнню, лікуванню душевних ран, урівноваженню почуттів і думок.

Загалом, як розповів Павло Коробчук, його збірка складається з чотирьох тематичних розділів, що продовжують і доповнюють одне одне. Перша частина присвячена темі війни, оскільки проаналізувавши свою творчість, автор дійшов висновку, що протягом двох останніх років уся його діяльність так чи інакше пов'язана із війною на Сході країни. Зокрема на Радіо Свобода Павло Коробчук висвітлює реалії війни у проекті «Донбас».

Друга частина – це інтимна лірика, вірші про кохання - те почуття, що притаманне усім людям. А також про все, що із

цим пов'язане.

У третій частині автор спробував розмістити такий собі своєрідний баланс між війною і любов'ю, віднайти рівновагу у мудрості поколінь, дати відповідь на питання: а що буде після війни? Тут вперше Павло Коробчук опублікував вірші, присвячені своїм рідним, зокрема бабусі та дідові. Пошуки рівноваги змусили автора повернути свій погляд у бік родового древа, пращурів, які з покоління в покоління передавали нащадкам свої знання, вміння і досвід. А замислившись про це, письменник дійшов цікавого висновку: якщо взяти кілька десятків прародичів, скажімо, заглибитись у родове дерево на 50 поколінь, то можна дістатись і часів Володимира Великого та Хрещення Русі. А відтак 200-300 років під таким кутом зору – це зовсім не така вже й велика відстань.

Отож, обмін досвідом, родинні стосунки, зв'язок поколінь – це та цитадель, яка допомагає сучасній людині протистояти катаклізмам новітніх часів, пройти усі випробування ХХІ сторіччя.

Разом із тим самоосмислення у Павла Коробчука, як зауважує у післямові до збірки Ростислав Семків, «йде також коштом повернення до кращих своїх віршів з попереднього часу, що співіснують і, відтак, співставні із зовсім новими». Отже, 4-й розділ книжки «Хвоя»

йна, і любов.

До слова, цей образ є наскрізним у книзі і в одному з віршів навіть виникає образ хвойного вінця замість тернового як символ зцілення, антиболу та антидепресанту.

Крім цього, цікавою є і форма наповнення збірки. Автор стверджує, що змістив у неї 99 віршів, нанизавши їх як гілочки хвої. Власне, навіть не 99, а 95 – решту як логічне доповнення збірки склали вірші-мініатюри в кілька рядочків. А 100-й, останній, пропонує дописати самому читачеві вже після прочитання решти. Для цього автор навіть підготував місце за роялем своєму читачеві посеред нічного хвойного лісу... Таким чином останній вірш зробить збірку повноцінною і завершеною, де будуть зібрані до купи всі гілочки хвої - підказки на шляху до знаходження себе, і читач зможе сам «зіграти» цю хвою, перетворивши її на музику.

До слова, музика у збірці присутня ще в одній іпостасі: у кінці книжки містять посилання на музикальні альбоми Павла Коробчука, де на музику покладені тексти саме з цієї збірки.

Як і годиться, розповідаючи про свою «Хвою», автор тут же «ліюстрував» розповідь віршами, потроху знайомлячи рівнян із усіма тематичними розділами збірки і водночас інтригуючи новинками. Зокрема в деякій ступор увігнав рівнян і вірш «Тюлень кохання», де у своєрідний спосіб згадується клеваньська туристична родзинка.

як ставиться до свого віку.

- Найкраща відповідь у таких випадках - це сказати: «Мене ідентифікують насамперед як поета», - напівжартома відповів Павло Коробчук. І вже трохи серйозніше додав:

- Насправді кожен з нас має кілька імен, кілька іпостасей. Спробуйте замислитись і ви зрозумієте, що однієї відповіді завжди буде недостатньо. Наприклад, Стус, якого ми всі знаємо як поета і філософа, борця за свободу слова і любов до України, також був звичайним трударем, працював на заводі, був інженером. Отже, в кожному з нас живе багато особистостей. Я себе теж визначаю як поета, але так само можна говорити і про інші види моєї діяльності – шахи, проза, музика і т.д.

Щодо віку, Павло Коробчук відверто зізнався, що «не соромиться своєї молодості через те, що вона друга». Тим більше, мовляв, що у 18-19 років, відчуває зараз, був психологічно старішим за себе сьогоднішнього. Ностальгія за сьогоденням проявляється хіба що у «чималій кількості алкоголю та диму» у віршах, яку зауважив дехто з читачів. Втім, зауважив автор, це завжди складає певний відсоток нашого життя. А нині ж дійсно частіше буває у поезіях, ніж у реальності.

- За молодості набирається усе те багатобарв'я інформації, досвіду, емоцій... А з часом починається зворотна реакція – цей інформаційний досвід починає вивалюватися з тебе,

ється постійно рухатися вперед. Кожного дня прагнучи зробити щось нове, цікаве і корисне.

- Всі ми стоїмо на мосту, намагаючись перейти цю бурхливу, глибоку річку. І головне – рухатися вперед, не дивлячись униз, під ноги. Для мене це – найкраща мотивація.

Не в останню чергу Павло Коробчук відзначив і видавництво, в якому вийшла його книга. На його думку, «Видавництво Старого Лева» сьогодні – одне з найкрутіших в Україні, адже добре підняло планку поліграфічної якості і продукує нині солідні ошатні видання, підтягуючи на високий рівень й інші видавництва.

Ангеліна НЕПОМНЯЦА

ДЛЯ ДОВІДКИ:

Павло Коробчук - поет, музикант, журналіст, дипломований поетознавець. Автор семи художніх книг, співавтор збірки «Цілодобово» (спільно з Б. Горобчуком та О. Коцаревим). Дебютний роман Павла «Море для шульги» вийшов у 2012 році, книга малої прози «Священна книга гоповідань» - у 2014-му. Лауреат конкурсів «Смолоסקип», «Підкова Пегаса», «Літературний Олімп», «Коронація слова» та багатьох інших. Переможець 20 літературних слемів. Грає на барабанах у кількох гуртах, пише електронну музику. Мешкає у Києві, працює на Радіо Свобода в проекті «Донбас.Реалії».